

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου) ΔΩ ήταν πρό όλίγω και μιλούσαμε, άπάντησε ή κόρη μας. "Έξαφνα δέν ξερω πώς, τά βλέφαρά μου βάρυναν κ' άρχισα να νυστάζω. Θέλησα να διώξω τόν ύπνο, μα δέν τό κατάφερα. Η φίλη μου κατάλαβε τί μου συνέβαινε και μου ελεγε :

— Κοιμήσου, κοιμήσου λιγάκι να ξεκουραστής.

— "Όχι, ελτα, δέν πρέπει να κοιμηθώ τέτοια ώρα.

— Μα κοιμήσου. Θα μείνω εγώ πλάι σου να σου κρατώ συντροφιά. Κοιμήσου...

Η έπιμονή της αυτή με παραξένεψε. "Υπομάστρα πως ζητούσε να μείνη μόνη της. "Αλλά γιατί; "Ανησύχησα κ' άποφάσισα να κινήσω τόν ύπνο, μα στο τέλος κινήθηρα εγώ. "Αποκοιμήθηρα... Κι ύστερα... ύστερα, Θεέ μου, δέν ξερω τί συνέβη...

— "Ας μη κάνουμε κωινό, ελτε τότε ό καθηγητής με φωνή πνιγμένη. "Έμπρός, φίλοι μου. "Ας σώσουμε την άτυχη μικρούλα. "Ίσως να μην εινε άργά ακόμα.

"Αρπάξε συγχρόνως τό όπλο του και τομάστρε να βγη από τό δωμάτιο.

Ο Πιστός ήταν έτοιμος να τρέξη κατόπιν του.

Ο Βάν "Ελισγγ τόν εινε και χτύπησε με την παλάμη του τό μέταπό του.

— Σατανά! φώναξε. Ξεχάσαμε τό σπουδαίτερο.

Συγχρόνως άρπάξε πάνω από τό ντιβάν τό μαντηλάκι της έγχοης του, πλήραιοε τό σκυλί και τού τό έδωσε να τό μυρίση.

Ο Πιστός δομίστηκε τό μαντηλί, γύρισε τά ξεύτρινα μάτια του γύρω του και γαίγισε κατόπιν άντιπόμονα κ' άνήσυχα.

Ειχε μαντέπει.

— Κατάλαβες, καλέ μου Πιστέ, τού ελτε ό καθηγητής, χαιδεύοντάς του τό κεφάλι. Χάσαμε τη μικρή σου κυρία... Πρέπει να μάς βοηθήσης να τη βρούμε, καλέ μου φίλε... Σου χρωστώ τη ζωή μου, Πιστέ... Μ' έσωσες στο δάσος... Μα και τώρα θα μάς φανής χόρημος, ελμα βέβαιος... "Έμπρός, Πιστέ!... "Έμπρός!... Ψάξε... "Ερεύνησε... Που εινε ή μικρούλα μας;....

Ο Πιστός ειχε καταλάβει τί τού ζητούσε ό καθηγητής.

Και χωρίς να δυτάση πειά καθόλου, πήδησε έξω από την αίθουσα κ' άρχισε να προχωρή στο διάδρομο με τό κεφάλι ψηλά, όσφραίνόμενος τόν άέρα.

Τόν άκολούθησαμε όλοι, μηδέ της κόρης μου έξαιρουμένης, με τά όπλα στο χέρι.

Ευτυχώς δέν ειχε πέσει ακόμα τό σιοτάδι.

Στά πανήφια αυτά βουνα τό βρωδινό σούφως διατηρείται άωρετά, όταν ό ουρανός εινε αίθριος.

"Ετσι μπορούσαμε να βλέπουμε που πηγαίνουμε. Διαφορετικά θα βρισκόμαστε στην άνάγκη ν' ανάγκουμε κεριά και ή έρευνά μας θα καθίστατο κοπιώδης και δύσκολη.

Ο Πιστός πήγανε διαρκώς έμπρός, χωρίς τόν παραμικρό δυσταγμό, χωρίς να λοξοδρομή καθόλου. Είμαστε βέβαιοι πως ακολουθούσε τά ίχνη της χαμένης μικρούλας.

Κανένας μας δέν μιλούσε. Τά χείλη μας ήταν σφιχτά κλεισμένα κ' ή καρδιάς μας βαρείες.

Δέν άκουγόταν κάθε τόσο, παρα τό ρουδούνημα του Πιστού που δομίζοταν τόν άέρα, για να καθοδηγείται.

"Έξαφνα ό καθηγητής που προηγείτο μερικά βήματα, σταθήρε, τοποθετήθηκε άνάμεσό μας και μάς ψιθύρισε :

— "Αν ή έγγοη μου παρασύρθηκε μόνη της και πλανάται στον πύργο για να τόν άνευρη, κατεχομένη άπ' τη διαβολική γοητεία του, ελπίζω να την προφτάσουμε και να την σώσουμε... "Εκτός...

Ο καθηγητής κόπιασε για μά στιγμή, άναστέναξε με νόνο κ' άπελευσία και συνέχισε :

— "Εκτός αν μάς την άρπαξε ό ίδιος ό βρυκόλακας. Τότε... τότε ό Θεός... ό Θεός να μάς λυτηθή...

Βρισκόμαστε στο δεύτερο πάτωμα του πύργου.

Ο Πιστός άφού πέρασε από διάφορα δωμάτια χωρίς να σταθή, μπήκε σε μία μεγάλη θολωτή, όκτάγωνη αίθουσα, ή όποία διατηρούσε ακόμα την παλιά της πολυτέλεια και τόν πλοΰτο.

Πολυτελέστατοι, λαχείς πάντρες και όδρωματα άργυριών ήταν στρωμένα κάτω, μεγάλες προσωπογραφίες ίπποτών ήταν κρεμασμένες στους τοίχους, πανοπλίες σκουριασμένες άπ' τά χρόνια, έστεκαν σαν ζωντανόι σιδηρόφρακτοι πολεμιστάι στις γωνίες με τίς

άσπιδες τους και τά βαρεία όδρωτά τους...

Πάνω σ' όλα τά βαρύτητα έπαιλα ύπήρχε άπλωμένο τό σάβανο της σκόνης.

"Αράχνες ύφαναν τά δίχτυα τους στην όροφή και στις γωνίες τών τοίχων.

Πολλοί άπ' τούς ζωγραφικούς πίνακας ήταν κουρελιασμένοι πειά άπ' τό σαράκι.

Ο Πιστός σταθήρε για μία στιγμή στη μέση της αίθουσης, μύρισε τόν άέρα, άφησε έναν γρύλλισμό χαράς κ' ώρμησε προς μία γωνία της αίθουσης που μόλις φραζίζοτανε.

Στό μέρος εκείνο μία μεγάλη στρογγυλή προσωπογραφία ήταν κρεμασμένη στον τοίχο και άκριβώς κάτω άπ' αυτή, λίγες σαβημές μακριά άπ' την κόχη του τοίχου βρισκοταν μία μεγάλη έδρα, όμοια με θρόνο.

Δέν είχαμε άντιληφθεί τί συμβαίνει και στεκόμαστε διστακτώι, όταν άκουσαμε πάλι τό γαίγισμα του Πιστού, ό όποιος δέν διακρινότανε καθόλου πίσω άπ' την έδρα, στην όποία ειχε τρυτώσει.

Πρώτος έτρεξε προς τά εκεί ό καθηγητής.

Κι' έξαφνα τόν είδαμε να κίνη μια έξαλλη χειρονομία, να πετάη τό όπλο του πάνω στο κάθισμα, να σκύθη κάτω και να ξανασηκώνεται όρθιος, κρατώντας στην άγκυλιά του τη μικρή του έγγοη, ή όποία φαινόταν βυθισμένη σε βαθύ ύπνο.

Είμαστε κατάπληκτοι.

Μά ό καθηγητής μάς έγνεψε να μην κάνουμε τόν παραμικρό θόρυβο, να μην άνοιξουμε καθόλου τό στόμα μας.

"Ερχίξε ύστερα μία γρήγορη λοχή ματιά στη μεγάλη προσωπογραφία που κρεμόταν άντίκρου στον τοίχο και μάς ξανάνεψε να τόν άκολουθήσουμε.

Πήρα τό όπλο του άπ' τό κάθισμα που τό ειχε ρίξει και κατεβήκαμε κάτω.

"Ανυπομονούσαμε να μάθουμε τί ειχε συμβεί, πως ή έγγοη του Βάν "Ελισγγ βρέθηκε εκεί πάνω.

Ο καθηγητής πλάγιασε την κοιμισμένη μικρούλα στο κρεβάτι της και κατόπιν πλήραιοε κοντά μας, σήκωσε τά μάτια του ψηλά, έκανε τό σημείο του σταυρού και ψιθύρισε :

— Κύριε, σ' εύχαριστώ!... Εύχαριστώ, Θεέ μου Μεγαλοδύναμε!...

Περιμένουμε άντιπόμονα ν' άκούσουμε τί θα μάς έλεγε ό καθηγητής. Κάθισε πράγματι πλάι μας, τό πρόσωπό του φωτίστηκε από μία άγνωστη ακόμα για μάς χαρά, και σφίγγοντας μας τά χείρα, ειπε σιγανά :

— "Ελπίξα πάντα στο Θεό κ' ό Θεός δέν μάς έγχατέλειψε. Τώρα ξερω που θα βρούμε τό βρυκόλακα. Δοξασμένο τ' όνομά σου, Κύριε!...

Μάς κίπταξε καμάτια και τό βλέμμα του άσφραξε.

— Δέν εκαταλάβατε λουπόν; μάς ρώτησε. Δέν έμυνημάτε;

— "Όχι, άπάντησαμε μ' ένα στόμα κ' οι δύο.

— Δέν έμυνημάτε τίποτα; Περιεργο πράγμα! Κι' όμως τά πράγματα εινε πειά φανερά. "Η έγγοη μου ξεκίνησε, σε μία κατάσταση μισοϋπνωσασίας, να πάη να τόν συναντήση. Βέβαιη πως δέν την παρακολουθούσε κανείς, άνέβηκε στο επάνω πάτωμα και μπήκε στην αίθουσα που την βρήκαμε. Αυτό δείχνει καθαρά πως στην αίθουσα αυτή βρισκεται ή είσοδος της μυστικής κρύπτης του βρυκόλακα. Δείχνει ακόμα πως ευτυχώς ό βρυκόλακας ήταν βυθισμένος στο λήθαργό του την ώρα αυτή κ' έτσι δέν άντελήφθη τίποτε. "Αν ειχε ξυπνήσει —γιατί ειχε βασιλέψει πειά ό ήλιος—! άρπάξε τη μικρούλα μας και δύσκολα θα την ξαναβρούσαμε. Τό σπουδαιότερο τέλος εινε, ότι δέν άντελήφθη τίποτα κ' έτσι δέν θα ξητηση να βοη ήλιο καταπύργο. Βέβαιος πως δέν ξερούμε την κρύπτη του, θα παριμμένη σ' αυτή και θα πασσή, όπως τό ποντίκι στη φράκα...

— Κι' όμως, πραγματικώς δέν ξερούμε που κρύβεται, τόλμησα να παρατηρήσω.

— Ναι, άπάντησε ό Βάν "Ελισγγ, δέν τό ξερούμε αυτή τη στιγμή. Αίριο τό προί όμως θα ξερούμε τό πάντα. Δέν μπήκε τυχαία στην αίθουσα αυτή ή έγγοη μου, ώ όχι, όχι... "Ελπίζω, φίλοι μου, πως ή νύχτα αυτή εινε ή τελευταία που μένουμε στον πύργο ή τούλάχιστον ή τελευταία νύχτα τών φόβων και τών κινδύνων. Αίριο όλα θα τελειώσουν... "Ας λάβουμε λουπόν άποψε κάθε προφύλαξη. "Ας άργυτηρήσει κανένας μας με τη σειρά του. Τά μάτια μας τέσσερα...

(Άκολουθεί)

